



# ΚΥΡΙΑΚΗ

## ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1, 10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης - 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ - τηλ. 23850-28610 - imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2311	Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτήρος Πέμπτη 6 Αὐγούστου 2020	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

## Μᾶς παραμόρφωσε ἢ διαστροφή. Θὰ μεταμορφωθοῦμε;

«Καλὸν ἐστὶν ἡμᾶς ὧδε εἶναι» (Ματθ. 17,4)

Τί εἶνε, ἀγαπητοί μου, ἡ σημερινὴ ἑορτὴ; Εἶνε ἡ ἑορτὴ τῆς **Μεταμορφώσεως**. Ὅλοι λίγο - πολὺ γνωρίζετε τὸ ἱστορικὸ τῆς ἁγίας αὐτῆς ἡμέρας, ἀλλὰ δὲν βλάπτει νὰ τὸ ἐπαναλάβουμε. Πολλὲς φορὲς λέω· τὸν κακὸ λόγον ποτέ νὰ μὴν τὸν ἀκοῦμε, ἀλλὰ τὸν καλὸ λόγον ἄς τὸν ἀκοῦμε πολλὰς φορὲς. Ὅπως τὸ ψωμί τὸ τρώμε κάθε μέρα πρωί - μεσημέρι - βράδυ καὶ δὲν τὸ βαριόμαστε, ἔτσι καὶ τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ νὰ τὸν ἀκοῦμε πολλὰς φορὲς καὶ ποτέ μὴν αἰσθανώμαστε γι' αὐτὸν κορεσμό ἢ ἀποστροφή.

\*\*\*

Ποιὸ εἶνε λοιπὸν τὸ ἱστορικὸ τῆς ἑορτῆς;

Ὁ Χριστὸς παρουσιάστηκε ἐδῶ στὴ γῆ ὡς **ἄνθρωπος**: ἄνθρωπος ταπεινός - φτωχός, ποὺ δὲν εἶχε σπίτι νὰ μείνῃ, μέρος νὰ σταθῇ, ποὺ πήγαινε μὲ τὰ πόδια ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριό, ποὺ φοροῦσε ῥοῦχα φτωχικά. Ποιὸς μποροῦσε νὰ φανταστῇ, ὅτι κάτω ἀπὸ τὴ φτωχικὴ αὐτὴ ἐμφάνισι κρύβεται ὁλόκληρος ὁ Θεός; Καὶ ὁμως **ἦταν Θεός**. Αὐτὸ εἶνε τὸ μέγα μυστήριον· ἄνθρωπος τέλειος καὶ Θεὸς τέλειος. Θεός! τὸ ἀπέδειξε ἡ γέννησί του στὴ Βηθλεέμ, ἡ βάπτισί του στὸν Ἰορδάνη, ἡ οὐράνια διδασκαλία του, τὰ τόσα θαύματά του· τὸ ἀπέδειξε ὁμως καθαρὰ καὶ ἡ σημερινὴ ἑορτὴ.

**Τί ἔγινε τὴν ἁγία αὐτὴ ἡμέρα;** Ὁ Χριστὸς ἀγαποῦσε ὅλους τοὺς μαθητάς του· ἀλλὰ τρεῖς ἀπὸ αὐτούς, τὸν Πέτρον τὸν Ἰωάννην καὶ τὸν Ἰάκωβον, τοὺς ἀγαποῦσε περισσότερο· ὄχι μεροληπτικὰ καὶ ἄδικα, ἀλλὰ μὲ δικαίαν ἀξιολόγησι· τοὺς ἀγαποῦσε κατὰ λόγον δικαιοσύνης, διότι αὐτοὶ ἦταν πιὸ πιστοὶ, πιὸ ἀφωσιωμένοι, πιὸ ὑπάκουοι. Αὐτούς λοιπὸν προέκρινε καὶ τοὺς πῆρε μαζί του ὡς σήμερον.

Ἀνέβηκε μαζί τους σ' ἓνα βουνὸ τῆς Ἁγίας Γῆς, ὅπου κατόπιν χτίστηκε μιὰ ὄμορφη ἐκκλησία· ὑπάρχει μέχρι τώρα στὴν Παλαιστίνη καὶ ἑορτάζει σήμερον. Ὅταν ἀνέβηκαν, ἐκεῖ ἔγινε τὸ θαῦμα· «τὸ πρόσωπον» τοῦ Χριστοῦ

«ἐλαμψε ὡς τὸν ἥλιον», καὶ τὰ φτωχὰ ῥοῦχα του, ἐκεῖνα ποὺ εἶχε ὑφάνει στὸν ἀργαλειὸ ἢ Παναγία, ἔγιναν ὁλόλευκα ὡς τὸ φῶς (Ματθ. 17,2).

Τότε, ἐκεῖ στὴν κορυφὴ, ἦρθαν **δύο μεγάλα πρόσωπα τῆς παλαιᾶς διαθήκης**, στάθηκαν ὁ ἕνας δεξιὰ καὶ ὁ ἄλλος ἀριστερὰ τοῦ Χριστοῦ, καὶ μιλοῦσαν μαζί του μὲ σεβασμό. Ποιοὶ ἦταν; Ὁ **Μωυσῆς καὶ ὁ Ἡλίας**. Εἶχαν ζήσει καὶ εἶχαν πεθάνει ὁ Μωυσῆς πρὶν ἀπὸ 1.500 χρόνια καὶ ὁ Ἡλίας πρὶν ἀπὸ 800 χρόνια· καὶ ὁμως ὁ Κύριος τῶν ζώντων καὶ τῶν νεκρῶν τοὺς ἔφερε καὶ παρουσιάστηκαν τὴν ὥρα αὐτὴ δίπλα του!

Μπροστὰ στὸ θέαμα ἐκεῖνο ὁ Πέτρος μαγεύτηκε. Ἐξέχασε τὰ πάντα, μάνα - πατέρα - τοὺς συμμαθητάς του· ἔμεινε ἐκστατικὸς καὶ θαύμαζε. Λέει στὸ Χριστό· «Καλὸν ἐστὶν ἡμᾶς ὧδε εἶναι» (Ματθ. 17,4)· **ὠραῖα εἶνε νὰ μείνουμε ἐδῶ**, μὴν κατεβθοῦμε πλέον κάτω· τί νὰ κάνουμε ἄλλωστε ἐκεῖ; ἂν θέλης, Κύριε, **νὰ φτειάξουμε τρεῖς σκηνές**, μία γιὰ σένα, μία γιὰ τὸ Μωυσῆ, μία γιὰ τὸν Ἡλία. Προσέξατε; γιὰ τὸν ἑαυτό του δὲν ἐνδιαφέρεται· ἄς ἔμεινε στὸ ὑπαιθρον, ἄς τὸν ἔβρεχε ὁ οὐρανός, ἄς τὸν ἔκαιγε ὁ ἥλιος· μόνο νὰ βρῖσκεται ἐκεῖ, τοῦ ἔφτανε μόνο νὰ βλέπῃ τὸν Κύριον.

Ἐνῶ ὁμως ἔλεγε ἀκόμη αὐτὰ ὁ Πέτρος, ἔνα φωτεινὸ **σύννεφον** ἦρθε καὶ τοὺς σκέπασε, καὶ μέσ' ἀπὸ αὐτὸ ἀκούστηκε **φωνὴ** βροντώδης (ἢ ἴδια ποὺ εἶχε ἀκουστῆ κατὰ τὴ βάπτισι στὸν Ἰορδάνη) νὰ λέῃ· «**Οὗτός ἐστὶν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα· αὐτοῦ ἀκούετε**» (ἐ.ἀ. 17,5). Κατόπιν τὸ θέαμα ἔσβησε. Λίγον μόνο βάσταξε, μὰ ὁ Πέτρος ἔμεινε τόσο ἐνθουσιασμένος ποὺ δὲν ἤθελε νὰ ξεκολλήσῃ ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ Θαβώρου.

\*\*\*

Δὲν ξέρω, ἀγαπητοί μου, ἂν **ὑπάρχουν σήμερον ψυχές** ποὺ νιώθουν κάτι ἀπὸ αὐτὸ ποὺ ἐπιθυμοῦσε ὁ ἀπόστολος Πέτρος; Τώρα ἕνας μικρὸς φώναζε στὴ μάνα του, Πάρτε μου τηλεό-

ρασι, θέλω να βλέπω!... και χτυποῦσε τὰ πόδια του. Θέλετε τηλεόρασι; **Νά τηλεόρασι!** πραγματική τηλεόρασι, ὄχι παραμύθια· ὁ Χριστὸς ἔφερε μπροστά τους ἀληθινά, ὄχι εἰκονικά, τὸ Μωυσῆ καὶ τὸν Ἥλϊα. Στὰ παλιά, λοιπόν, χρόνια μιὰ εὐλαβική ψυχὴ ἔλεγε· Πῶς θὰ ἔθελα νὰ ἴδω κ' ἐγὼ σήμερα ἐκεῖ, ν' ἀπολαύσω ἐκεῖνο τὸ θέαμα, νὰ δῶ μιὰ στιγμή τὸ Χριστὸ στὴ δόξα του, καὶ μετὰ ἄς πεθάνω... Στὴν πεζὴ ἐποχὴ μας **ὑπάρχει ἄραγε τέτοια ἐπιθυμία;**

Ἄν ὑπάρχη ψυχὴ ποῦ ποθεῖ ν' ἀπολαύσῃ τὴ θεία χάρι, τὸ θαβῶρειο ἄκτιστο φῶς, μὴ λυπᾶται· γιατί ὁ Χριστὸς δὲν ἔπαψε νὰ ἔδω μαζί μας· **ὁ Χριστὸς εἶνε ἐν μέσῳ ἡμῶν!** Ὅταν προσεύχεσαι καὶ τοῦ μιᾶς, ὅταν μελετᾷς τὴν ἁγία Γραφή, ὅταν ἀνοίγῃς τὸ πορτοφόλι σου καὶ ἐλεῆς, ὅταν μπαίνῃς στὴν ἐκκλησίαν κι ἀφοσιώνεσαι στὴ θεία λειτουργία, μπροστά σου εἶνε ὁ Χριστὸς· κι ὅταν ἀξιῶνεσαι νὰ κοινωνῇς τὰ ἄχραντα μυστήρια, τότε εἶνε ὁλόκληρος μέσα στὴν καρδιά σου. Κι ἂν δὲν βρίσκεσαι στοὺς Ἁγίους Τόπους καὶ στὸ Θαβῶρ, ὅπου κι ἂν εἶσαι, μπορεῖς μὲ τὴν πίστι, τὴν προσευχὴ καὶ τὴν ἐνάρετη ζωὴ νὰ κάνῃς τὴν καρδιά σου Θαβῶρ, καὶ μέσα σ' αὐτὴν νὰ βλέπῃς τὸ Χριστό, νὰ δέχεσαι τὸ φῶς του καὶ νὰ λὲς μαζί μὲ τὸν Πέτρο *«Καλὸν ἐστὶν ἡμᾶς ὡδε εἶναι»*.

**Τὸ αἰσθάνεται αὐτὸ σήμερα ὁ κόσμος;** Λίγοι, **ἐλάχιστοι.** Αὐτοὶ διψοῦν τὸ μεγαλεῖο τοῦ Χριστοῦ, ποθοῦν τὸ ὕψος καὶ τὸ φῶς, ἀγγίζου τὸν οὐρανό. Γι' αὐτὸ ἀνηφορίζου σὲ κορυφὲς ὅπου ἐορτάζου ναοὶ τῆς Μεταμορφώσεως (στὸ Θαβῶρ, στὸν Ἄθωνα, στὸ Σινά, σὲ κάθε μέρος)· πετοῦν αὐτοὶ ψηλά, σὰν **ἀετοὶ**.

Οἱ πολλοὶ δυστυχῶς ἀρέσκονται στὸ τέλμα· εἶνε σὰν τὶς **πάπιες**, ποῦ πετοῦν χαμηλά, ἢ σὰν τοὺς **χοίρους**, ποῦ κυλιοῦνται μέσ' στὸ βόρβορο. Δὲν βλέπετε; πόσοι ἐκκλησιάστηκαν σήμερα τὸ πρωί; Ὅταν ὅμως βραδιάσῃ, ἓνα πλῆθος, σὰν τὶς νυχτερίδες ποῦ βγαίνουν στὸ σκοτάδι, θὰ βγοῦν στὰ κέντρα, ποῦ φύτρωσαν ὅπως τὰ μανιτάρια στὴν κοπριά. Μιὰ μάνα μοῦ ἔλεγε, ὅτι πῆγε στὸ κέντρο μεσάνυχτα καὶ παρακαλοῦσε τὸ γυιό της· —Ἐλα, Γιώργο μου, ἔξω. Ποῦ νὰ βγῆ! οὔτε μὲ τὸ βίντσι δὲν τὸν κουνούσε.

Καταλάβετε; *«Καλὸν ἐστὶν ἡμᾶς ὡδε εἶναι»* ἀλλὰ **ἀντιστρόφως**· ὁ Πέτρος ἔλεγε «Εἶνε ὠραία νὰ μένουμε κοντά σου, Χριστέ», τώρα τὰ παιδιὰ τῆς νύχτας λένε *«Καλὸν ἐστὶν ἡμᾶς ὡδε εἶναι»* **ἀπὸ τὴν ἀνάποδῃ**, στὰ κέντρα τῆς διασκεδάσεως! Στὴν ἐκκλησίαν ζορίζονται, κοιτάζου τὴν ὀροφὴ, χαζεύου τὸν ἓνα ἢ τὸν ἄλλο, κοιτᾶνε τὸ ρολοῖ, κουβεντιάζου, εἶνε ἀνήσυχτοι, τὰ βάζου μὲ τὸν παπᾶ ἢ τὸν ψάλ-

τη... Ἐκεῖ κίχ! Κάθονται ἀπὸ τὴ δύσι τοῦ ἡλίου μιά, δύο, τρεῖς, πέντε ὥρες... ὡς τὸ πρωί· στὸ πιετό, στὸ ναρκωτικό, στὸ χασίς. Ἄλλοι πάλι στὸ χαρτοπαίγνιο, ἄλλοι στὴν ἀμαρτωλὴ γυναῖκα... *«Καλὸν ἡμᾶς ὡδε εἶναι»* λέει ἀντιστρόφως ὁ κόσμος· «καλὸ» τὸ καφφενεῖο, «καλὴ» ἡ ταβέρνα, «καλὴ» ἡ χαρτοπαίξια, «καλὴ» ἡ ἀμαρτία· καὶ μόνο ὁ Χριστὸς δὲν εἶνε «καλόν».

**Πάθαμε διαστροφή.** Ὅχι μόνο οἱ κοσμικοὶ, ἀλλὰ καὶ οἱ θρησκευτικοί. *«Καλὸν εἶνε»* νὰ μένουμε στὰ ἐλαττώματα καὶ τὰ πάθη μας, «καλόν» νὰ φλυαροῦμε, νὰ κοτσομπολεύουμε, νὰ κατακρίνουμε ἀκόμα καὶ τοὺς πνευματικούς μας! Τί διαστροφή! ὁ ἄνθρωπος **ἔγινε πονηρὰ φύσις**. Κι ὅπως εἶπαν οἱ ἀρχαῖοι, *«φύσιν πονηρὰν μεταβαλεῖν οὐ ῥάδιον»* (Μένανδρος, 4ος αἰ.π.Χ.)· δὲν εἶνε εὐκόλο νὰ μεταβάλῃ κανεὶς τὴν πονηρὴ του φύσι, ὅπως δὲν εἶνε εὐκόλο π.χ. νὰ πάψῃ ἡ γάτα νὰ τρώῃ ποντίκια, ὁ λύκος νὰ τρώῃ ἀρνιά, τὸ γεράκι νὰ τρώῃ περιστέρια.

**Τὸ κακὸ εἶνε βαθειὰ ριζωμένο** σὰν πλατάνι· πῶς νὰ ξεριζωθῇ; εἶνε λερναία ὕδρα μὲ πολλὰ κεφάλια ποῦ φώλιασε στὴν καρδιά· πῶς νὰ ἐξοντωθῇ; Μόνο μ' ἓνα **θαῦμα**· πρέπει νὰ γίνῃ **μεταμόρφωσι**, ν' ἀλλάξῃ ἡ φύσι μας· νὰ μισήσουμε τὸ κακὸ - ν' ἀγαπήσουμε τὸ καλὸ, νὰ ἀφοσιωθοῦμε στὸ Χριστό, νὰ λάμψῃ μέσα μας τὸ θαβῶρειον φῶς. Ἔνα τέτοιο θαῦμα.

\* \* \*

Ἄς παρακαλέσουμε τὸν Κύριο, ἀδελφοί μου, ἐμεῖς οἱ ἀμαρτωλοὶ, ποῦ ἤμασταν «ὑπὸ τὴν ἀμαρτία» καὶ «ὑπὸ τὴν κατάρα» (βλ. Ρωμ. 3,9-7,14. Γαλ. 3,10-13,22), **νὰ γίνῃ μέσα μας τὸ θαῦμα.** Ἡ Μεταμόρφωσις τοῦ Χριστοῦ νὰ μεταμορφώσῃ κ' ἐμᾶς, νὰ μᾶς μεταβάλῃ ἀπὸ *«κατάρης τέκνα»* σὲ *«τέκνα φωτός»* (β' Πέτρ. 2,14. Ἐφ. 5,8), καὶ ἀπὸ κτήνη, πάπιες καὶ χοίρους, σὲ πολῖτες τῆς βασιλείας του.

**Χρειάζεται ὅμως μετάνοια**, πρᾶγμα σπάνιο. Ἐμεῖς ἔχουμε ἄραγε μετανοήσει γιὰ τὴ διαστροφή μας; ἢ ἐξακολουθοῦμε νὰ ζοῦμε μὲ τὴν ψευτιά καὶ τὴν πονηριά;

**Ἦ Χριστέ,** σὺ ποῦ ἔλαμψες στὸ Θαβῶρειον ὄρος καὶ τὸ πρόσωπό σου ἄστραψε ὑπὲρ τὸν ἡλιο, **κάνε τὸ θαῦμα σου** στὴ γῆ μας, ποῦ ἔγινε κόλασι, Σόδομα καὶ Γόμορρα, προτοῦ νὰ μᾶς τιμωρήσῃς καὶ γίνουμε γῆ Μαδιάμ.

Ἄς ἰκετεύσουμε τὸν Κύριο, νὰ γίνῃ τὸ θαῦμα αὐτό· Ἀνατολὴ καὶ Δύσι, ὅλοι ν' ἀλλάξου τὴν πονηρὰ τους φύσι· **ν' ἀποκτήσουμε τὴν καινούργια φύσι**, τὸν «νέον ἄνθρωπο» (Κολ. 3,10· πρβλ. Ἐφ. 2,15· 4,24), τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν ἐσταυρωμένον· ὄν, παῖδες, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**



# ΚΥΡΙΑΚΗ

## ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΑΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2314	Κυριακὴ Ι' (Ι' Ματθ.) (Α' Κορ. 4,9-16) 16 Αὐγούστου 2020	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

## Μᾶς θεωροῦν ἡλίθιους γιὰ σένα, Κύριέ μας!

**Δ**ὲν γνωρίζω, ἀγαπητοί μου, ἂν κανεὶς ἀπὸ Ἰσᾶς θέτει καμμιά φορὰ στὸν ἑαυτό του τὸ ἐρώτημα· **Εἶμαι Χριστιανός;** Θὰ μοῦ πῆτε· Τί ἐρώτημα εἶν' αὐτό; τί, δὲν εἶμασ' ἡμεῖς Χριστιανοί; τί εἶμαστε, Ἑβραῖοι ἢ Τοῦρκοι; Εἶμαστε βαπτισμένοι στὸ ὄνομα τῆς ἁγίας Τριάδος, πᾶμε στὴν ἐκκλησία, ἀνάβουμε τὸ κερὶ μᾶς, προσκυνᾶμε τὶς εἰκόνες, ποῦ καὶ ποῦ ἐξομολογοῦμαστε καὶ κοινωνοῦμε. Γιατί λοιπὸν θέτετε τὸ ἐρώτημα, **Εἶμαι Χριστιανός;**

Καὶ ὅμως, σ' αὐτὰ τὰ πονηρὰ χρόνια ποὺ ζοῦμε, πρέπει νὰ κάνουμε συχνὰ στὸν ἑαυτό μας τέτοια ἐρωτήματα· **Εἶμαι Χριστιανός;** πιστεύω στὸ Χριστό; ζῶ σύμφωνα μὲ τὸ θέλημά του;... Οἱ περισσότεροὶ δυστυχῶς, γιὰ νὰ μὴν πῶ ὅλοι, ἔχουν μιὰ **ἐπιπόλαιη γνώσι γιὰ τὸ Χριστιανισμό.** Νομίζουν ὅτι, ἂν τηρήσης μερικὰ πράγματα τῆς λατρείας, φτάνουν αὐτὰ γιὰ νὰ ᾿σαι Χριστιανός. Ἔχουμε ὅλοι μας **μιὰ μεγάλη ἰδέα γιὰ τὸν ἑαυτό μας** καὶ μὲ τὸ νοῦ μας λέμε· Καλύτερος ἀπὸ μένα δὲν ὑπάρχει!... Αὐτὸ τὸ πνεῦμα ἐπικρατεῖ. Δὲν τολμᾶς νὰ ὑποδείξης σὲ κάποιον τὰ χρέη του. Ἐγώ; θὰ σοῦ πῆ· κοίτα τὸν ἑαυτό σου, ἐγὼ εἶμαι ἐν τάξει...

Τέτοια μεγάλη ἰδέα γιὰ τὸν ἑαυτό τους εἶχαν καὶ οἱ φαρισαῖοι στὰ χρόνια τοῦ Χριστοῦ, τέτοια ἰδέα εἶχαν καὶ **οἱ Χριστιανοὶ στὴν Κόρινθο** στὰ χρόνια τῶν ἀποστόλων. Νόμιζαν πὼς ἔχουν φτάσει σὲ ὕψη ἀρετῆς, πὼς ἔπιασαν τὰ ἄστρα, πὼς εἶνε ...ἔτοιμοι γιὰ τὸν παράδεισο.

Ἀπ' αὐτὸ τὸ φανταστικὸ ὕψος τοὺς κατεβάζει σήμερα καὶ **τοὺς προσγειώνει ὁ ἀπόστολος Παῦλος** (βλ. Α' Κορ. 4,9-16). Γιὰ νὰ γίνετε, τοὺς λέει, πραγματικοὶ Χριστιανοί, ἄξιοι τοῦ παραδείσου, πρέπει νὰ κοπιᾶσετε ἀκόμη καὶ νὰ μοχθήσετε πολὺ· γιὰ νὰ γίνετε ἄξιοι τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, πρέπει ἐδῶ στὴ γῆ νὰ ζήσετε ζωὴ ἁγία κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Χριστοῦ.

Δὲν τοὺς φορτώνει ὅμως «φορτία βαρέα καὶ δυσβάστακτα», «ἐντάλαμα ἀνθρώπων» (Ματθ. 23,4.

«Ἡμεῖς μωροὶ διὰ Χριστόν» (Α' Κορ. 4,10) Λουκ. 11,46. Ἦσ. 29,13 = Ματθ. 15,9. Μάρκ. 7,7. Κολ. 2,22), ὅπως ἔκαναν οἱ φαρισαῖοι· **τοὺς δίνει ἔμπρακτο παράδειγμα,** τὸν ἑαυτό του καὶ τὴ ζωὴ του, καὶ λέει· «*Παρακαλῶ οὖν ἡμᾶς, μιμηταί μου γίνεσθε*», μιμηθῆτε ἐμένα (Α' Κορ. 4,16). Μὲ ἄλλα λόγια, τοὺς ὑποδεικνύει νὰ ζοῦν ὅπως οἱ ἀπόστολοι.

**Πὼς ζοῦσαν οἱ ἀπόστολοι;** Ὅπως ζοῦμε ἡμεῖς σήμερα; ὅπως ζοῦν οἱ κληρικοί μας, οἱ ἱεροκήρυκες, οἱ θεολόγοι μας; Κάθε ἄλλο. Ἐκεῖνοι τότε ἔζησαν περιφρονημένοι καὶ διωκόμενοι. Ὁ ἀπόστολος **Παῦλος**, ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ πίστεψε στὸ Χριστό ἕως ὅτου μαρτύρησε στὴ Ῥώμη, ἐπὶ εἰκοσιπέντε χρόνια, δὲν γνώρισε ἡσυχία, δὲν εἶδε ἀνάπαυσι. Ἐκεῖνοι ποὺ σταύρωσαν τὸ Ναζωραῖο **τὸν καταδίωκαν**, κι αὐτὸς ἔφευγε σὰν τὸ κυνηγημένο ἀγρίμι ἀπὸ πόλι σὲ πόλι, ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριὸ, ἀπὸ χώρα σὲ χώρα. Ὅταν ἔβλεπαν γενικὰ τοὺς ἀποστόλους, δὲν τοὺς δέχονταν, δὲν τοὺς τιμοῦσαν· τοὺς στιγματίζαν λέγοντας· Αὐτούς; μὴν τοὺς ἀκοῦτε, εἶνε ἀγύρτες, ἀπατεῶνες, ἐκμεταλλευτές. Τοὺς εἶχαν «*ὡς περικαθάρματα*» (ἔ.ἀ. 4,13). Ἄκοῦτε πὼς τοὺς ἔλεγαν! Τί θὰ πῆ «*περικαθάρματα*»; Σκουπίδια δηλαδή, ὅ,τι σέρνει ἢ σκούπα. Οἱ ἀπόστολοι δὲν ἦταν τίποτα.

Αὐτὰ λέει σήμερα ὁ ἀπόστολος· κι αὐτὰ ἦταν τὰ «**παράσημα**» **τῶν ἀποστόλων**, οἱ ὕβρεις ποὺ ἔλεγε ὁ κόσμος γι' αὐτούς. Αὐτοὶ ὅμως ἦταν ὄντως μακάριοι σύμφωνα μὲ τὸ λόγο τοῦ Χριστοῦ, «*Μακάριοί ἐστε ὅταν ὀνειδίσωσιν ὑμᾶς καὶ διώξωσι καὶ εἴπωσι πᾶν πονηρὸν ῥῆμα καθ' ὑμῶν ψευδόμενοι ἐνεκεν ἐμοῦ*» (Ματθ. 5,11).

Δὲν ξέρω, ἀδελφοί μου, ἂν ἐσεῖς ἔχετε τέτοια «παράσημα». Τώρα ἀπ' ὅλα αὐτὰ θέλω νὰ προσέξουμε ἓνα, ἐκεῖνο ποὺ τὰ ἐκφράζει συνοπτικά· εἶνε ἡ φράσι «*Ἡμεῖς μωροὶ διὰ Χριστόν*» (Α' Κορ. 4,10)· ἡμεῖς, λέει, ἐπειδὴ πιστεύουμε στὸ Χριστό καὶ κηρύττουμε τὸ ὄνομά του, **θεωρούμεθα ἀνόητοι**, μᾶς θεωροῦν **βλάκες**, ὅτι εἶμαστε **ἡλίθιοι** καὶ **τρελλοὶ** στὸν κόσμον αὐτόν.

\* \* \*

Μὰ κάτι τέτοιο δὲν συμβαίνει καὶ σήμερα, ἀδελφοί μου; Ὅποιος, ἕνας μέσα στους 100 ἢ στους 1.000, στὸν ψεύτη αὐτὸ ντουιᾶ, στὸ μάταιο τοῦτο κόσμος ποὺ ζοῦμε, ὅποιος κρατάει τὴν πίστι τοῦ Χριστοῦ καὶ θέλει νὰ ζήσει τίμια μὲ τὸ Εὐαγγέλιο, ὅποιος εὐλαβεῖται τὰ ὅσια τῆς πίστεως καὶ τὰ ἱερά τῆς πατρίδος, τοῦ κολλᾶνε τὸ παράσημο - τὴ ρετσίνα· εἶνε βλάκας!

Δὲν θὰ ἐπεκταθῶ πολὺ· θ' ἀναφέρω μόνο **2 - 3 παραδείγματα**, ὄχι ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν ἀποστόλων ἀλλὰ ἀπὸ τὴ σημερινὴ κοινωνία.

✓ Νά ἕνας δημόσιος **ὑπάλληλος**. Τοῦ γκρινιάζουν ὅλοι στὸ σπίτι, γιατί μὲ τὸ μισθὸ ποὺ παίρνει ζοῦν φτωχικά, κι ὁ ἴδιος δουλεύει μὲ τριμμένο παντελόνι. Μιά μέρα στὸ γραφεῖο του παρουσιάζεται κάποιος πλούσιος καὶ τοῦ λέει· Ἔχω μιὰ δουλειὰ καὶ θέλω ἔγκρισι νὰ φέρω μηχανήματα ἀπ' ἔξω· ἐσύ βλέπεις τὸν ὑπουργό, προσπάθησε νὰ τὸν καταφέρῃς νὰ μοῦ βάλῃ μιὰ ὑπογραφή· καὶ ἂν πάρω τὴν ἄδεια αὐτή, ἐγὼ δὲν θὰ σ' ἀφήσω ἔτσι, θὰ σὲ ἱκανοποιήσω! Καὶ γίνεται πάλη μέσα στὴ συνειδησι τοῦ φτωχοῦ. Ἄν κἀνὴ ἀβάρια καὶ παραβῆ τὸν ὄρκο του καὶ καταφέρῃ ν' ἀποσπάσῃ τὴν ὑπογραφή τοῦ ὑπουργοῦ – ποὺ ἔχει μεσάνυχτα, σὲ λίγο ἀλλάζει ἢ κατάστασι τῆς οἰκογενείας του, καὶ ὅλοι θ' ἀποροῦν πῶς ὁ φτωχὸς ὑπάλληλος πῆρε διαμέρισμα κ' ἔχει τὴ γυναῖκα του ντυμένη σὰν κούκλα καὶ στέλνει τὰ παιδιά του στὰ κολλέγια καὶ κάνει ταξίδια. Μὰ ἐκεῖνοι ποὺ ξέρουν θὰ κλείνουν τὸ μάτι καὶ θὰ λένε μὲ νόημα· Ἐξυπνος ἄνθρωπος! Ἄν μείνῃ τίμιος, στὸ σπίτι θὰ συνεχίζεται ἡ γκρινία καὶ οἱ πονηροὶ θὰ λένε γι' αὐτόν· Βρὲ τὸ βλάκα... Μὰ δὲν εἶνε βλάκας, εἶνε Χριστιανός! «*Ἡμεῖς μωροὶ διὰ Χριστόν*». Ποτέ σου μὴ γίνῃς ἔξυπνος μὲ τὸν διάβολο· καλύτερα βλάκας «*διὰ Χριστόν*», καὶ τότε πῆρες κ' ἐσύ, ἀδελφέ μου, τὸ ἴδιο παράσημο ποὺ ἔδιναν στὸν ἀπόστολο Παῦλο.

✓ Θέλετε ἄλλο παράδειγμα; Βλέπεις ἐκεῖνο τὸ **κορίτσι**; Δουλεύει στὴ βιομηχανία, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ ζοῦν, ν' ἀγοράζουν τὰ φάρμακα τοῦ παράλυτου πατέρα, τὰ βιβλία καὶ τετράδια τοῦ μικροῦ ἀδελφοῦ τῆς. Εἶνε τίμια, κοιτάζει τὴ δουλειά τῆς, δὲν ἔχει περιττὲς κουβέντες. Τὸ ἀποτέλεσμα· μένει στὸ περιθώριο. Ἡ συνάδελφος τῆς ὅμως δὲν στρώνεται στὴ δουλειά, γυρίζει ἢ σουσουράδα στοὺς διαδρόμους· ντυμένη μὲ τὴν τελευταία λέξι τῆς μόδας, ποῦ τὴ χάνεις - ποῦ θὰ τὴ βρῖσκεις, εἶνε συνεχῶς μέσα στὸν προϊστάμενο· καὶ στὸ τέλος τί καταφέρει ἢ ἀθεόφοβη· χωρίζει ὁ ἄμμαλος τὴ γυναῖκα του γιὰ νὰ πάρῃ αὐτήν, τὴν ἀντροχωρί-

στρα, τὸ πορνικὸ γύναιο. Καὶ ὁ διαβολικὸς κόσμος λέει· Ἐξυπνο κορίτσι, ξέρει νὰ ζήσει τὴ ζωὴ τῆς· τί, σὰν τὴν ἄλλη, τὴ χαζή, τὴν καθυστερημένη;... Ἄχ κόσμε, ποῦ ἀλλάζεις καὶ λεξιλόγιο καὶ νοοτροπία! «*Ἡμεῖς μωροὶ διὰ Χριστόν*». Χίλιες φορές, κορίτσι μου, νὰ ἴχῃς στὴν καρδιά σου τὸ Χριστὸ κι ἂς σὲ ποῦν χαζή καὶ καθυστερημένη, παρὰ νὰ σὲ ποῦνε ἔξυπνη καὶ τσαχπίνα ἀλλὰ νὰ ἴσαι πουλημένη στὸν διάβολο.

✓ Ἐνα ἀκόμη παράδειγμα. Τὸ βλέπεις ἐκεῖνο τὸ **παιδί**; Πιστεύει στὸ Θεὸ καὶ ζῆ καθαρά, διαβάσει κλεισμένος – μάλλιασε ἢ καρέκλα γιὰ νὰ μάθῃ τὴν ἄλγεβρα, τὴ φυσικὴ, ξένες γλώσσες· στερεῖται τὸ παιχνίδι, δὲν πάει στὸ γήπεδο, δὲν ξενοχτάει, δὲν γυρίζει στοὺς δρόμους. Ἔ, γι' αὐτόν ὁ κόσμος θὰ πῆ· Εἶνε βλάκας, δὲν χαίρεται τὴ ζωὴ. «*Ἡμεῖς μωροὶ διὰ Χριστόν*». Τὸν ἄλλο, ποὺ δὲν μαζεύεται, δὲν ἀνοίγει βιβλίο, μένει πίσω στὰ μαθήματα, ἀλλὰ ξέρει χαρτιά, προ-πό, ξενοχτάει σὲ κέντρα, καπνίζει, πίνει, αὐτὸν τὸν θεωροῦν ἔξυπνο.

\* \* \*

Φτάνουν, ἀδέρφια μου, τὰ παραδείγματα αὐτὰ γιὰ νὰ φανῆ ποιούς ὀνομάζει ὁ κόσμος βλάκες καὶ ποιούς ἔξυπνους.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος πρὸς ἔλεγχον τῶν Κορινθίων λέει μὲ πικρία· «*Ἡμεῖς μωροὶ διὰ Χριστόν*». Ἄν θελήσουμε ν' ἀναλύσουμε τὴ φράσι αὐτή, σημαίνει τρία πράγματα·

• **πρῶτον· γίνεται μία πλήρης ἀντιστροφή τῶν πραγμάτων**. Οἱ ἀπόστολοι, οἱ ὄντως δηλαδὴ σοφοὶ ἐν Πνεύματι ἀγίῳ, χαρακτηρίζονται ὡς μωροὶ - ἀνόητοι. Κατὰ τὴν παροιμία, «σηκώθηκαν τὰ πόδια νὰ χτυποῦν τὸ κεφάλι».

• **δεύτερον· οἱ ἀπόστολοι εἰσπράττουν μιὰ ἀπαξίωσι**, ζοῦν κατὰ κόσμον **ἕνα μεγάλο ἐξευτελισμὸ**, ἐνῶ εἶνε κι αὐτοὶ ἄνθρωποι, ἄξιοι τιμῆς, σεβασμοῦ κ' εὐγνωμοσύνης. Παρ' ὅλα αὐτὰ βρῖσκουν τὴ δύναμι νὰ κηρύττουν.

• **καὶ τρίτον· ὁ παραλογισμὸς** κι ὁ ἐξευτελισμὸς ποὺ εἰσπράττουν δὲν κάμπει τὸ φρόνημα καὶ τὴν ἀντοχὴ τῶν ἀποστόλων καὶ δὲν ἀνακόπτει τὴν ἀποστολή τους. Παρ' ὅλα τὰ ἐμπόδια, τὸ φρόνημά τους μένει ἰσχυρὸ καὶ **βγαίνουν νικηταὶ** στὴ δοκιμασία τῆς πίστεως.

Τὸ συμπέρασμα εἶνε, ὅτι ζοῦμε κ' ἐμεῖς σὲ κοινωνία καὶ σὲ χρόνια ποὺ **ἡ πίστι στὸ Χριστὸ καταντᾷ δυσεύρητη**. Ὁ Διογένης ἔβγαине μέσ' στὸ λιοπύρι μὲ φανάρι ἀναμμένο, κι ὅταν τὸν ρωτοῦσαν τί ζητάει ἀπαντοῦσε· «*Ἄνθρωπον ζητῶ*». Ἐμεῖς λέμε· **Πιστὸν Χριστιανὸν ζητῶ!** Καὶ ὁ Χριστὸς μᾶς ἐρωτᾷ· Ἄν κατεβῶ πάλι στὴ γῆ, **θὰ βρῶ ἄραγε τὴν πίστι**; (βλ. Λουκ. 18,8).

(f) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**



# ΚΥΡΙΑΚΗ

## ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2316	Κυριακὴ & Ἀπόδοσις Κοιμήσεως Θεοτόκου 23 Αὐγούστου 2020 ἑσπέρας	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

## Ἄστυνομία Πομπηίας ἢ Ἑλλάδος;

(Τὸν Ἰούλιο τοῦ ἔτους 1953, ἐπὶ κυβερνήσεως Ἀλεξάνδρου Παπάγου, ὁ ἱεροκήρυκας τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ἀρχιμ. Αὐγουστίνος Καντιώτης ἠγγεῖται ἐνὸς ἀγῶνος τῶν πιστῶν κατὰ τοῦ αἰσχροῦ θεσμοῦ τῶν καλλιστείων, ποὺ διοργανῶνται μὲ τὴν προστασία τοῦ κράτους στὸ παραλιακὸ κέντρο «Ἀρζεντίνα» στὸ Καλαμάκι ὁ δημοσιογράφος ἀρχισυντάκτης τῆς ἐφημερίδος «Ἀκρόπολις» Ἀχιλλέας Μαμάκης.)

Στὴν ἀρχαιότητα ὑπῆρχε μία πόλι, ποὺ οἱ κάτοικοί της ζοῦσαν μὲ σύνθημα «**Φάγωμεν καὶ πίνωμεν, αὔριον γὰρ ἀποθνήσκομεν**» (Ἠσ. 22,13 = Α' Κορ. 15,32). Φαί, πιστό, κι ἀκολασία. Καὶ γιὰ νὰ μὴ τοὺς ἐνοχλῆ κανεὶς, τοὺς προστάτευε ἡ ἀστυνομία τους, **ἀστυνομία ἀντάξια τῆς πόλεως**.

Ἡ πόλις αὐτὴ ἦταν ἡ **Πομπηία**, στὴν ἐπαρχία Καμπανίας τῆς κοσμοκράτειρας Ῥώμης. Σήμερα δὲν ὑπάρχει. Στις 24 Αὐγούστου τοῦ 79 μ.Χ. τὸ πρῶτὸ ἀνοίξε ὁ κρατῆρας τοῦ γειτονικοῦ ἠφαιστείου, τοῦ Βεζουβίου, ξέρασε φωτιά καὶ λάβα, κ' ἔθαψε τὰ πάντα 7 μέτρα βαθειὰ μέσα σὲ τέφρα. Τὸ 1592 ἀρχαιολόγοι ἔκαναν ἀνασκαφή, ξέθαψαν κτήρια, εἶδωλα, καὶ πτώματα ἀπανθρακωμένα σὲ σκηνές τόσο αἰσχρές, ὥστε κρίθηκε σκόπιμο νὰ κλειστοῦν σὲ ἰδιαίτερο θάλαμο τοῦ μουσείου τῆς Νεαπόλεως, ὅπου γιὰ νεαροὺς ἐπισκέπτες ἢ εἰσοδος ἀπαγορεύεται.

**Δὲν μᾶς διδάσκει**, ἀγαπητοί μου, δὲν μᾶς φοβίζει ἡ Πομπηία μὲ τὸ οἰκτρὸ τέλος της;

\*\*\*

Καὶ τώρα ἀπὸ τὴν Πομπηία **στὴν Ἀθήνα**.

Ἐδῶ καὶ τρεῖς μῆνες ἐτοιμαζόταν ἡ εἰδωλολατρικὴ ἑορτὴ τῶν καλλιστείων. Ξεσηκώθηκε ἐναντίον τους ἡ κοινὴ γνώμη. Τριμελὴς **ἐπιτροπὴ συνοδικῶν ἀρχιερέων** ἐπισκέφθηκε τὸν πρωθυπουργό, τοῦ παρέδωσε ὑπόμνημα καὶ ζήτησε τὴν κατάργησι τῶν καλλιστείων. «Θὰ μελετήσω τὸ ζήτημα», ἀπήντησε, ἐνῶ δὲν χρειαζόταν καμμία μελέτη παρὰ μόνο ἄμεση ἐνέργεια.

Φάνηκε πλέον ὅτι τὰ καλλιστεῖα θὰ πραγματοποιηθοῦν. Προετοιμαστήκαμε γιὰ **δυναμικὴ ἐκδήλωσι**. Τυπώσαμε καὶ τοιχοκολλήσαμε προκήρυξι τῆς 21-6-1953 ποὺ μὲ δυὸ λόγια ἔλεγε: «Ὅταν οἱ φύλακες κοιμῶνται καὶ ἀδιαφοροῦν, φύλακας τοῦ χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ τῆς χώρας ἀναδεικνύεται αὐτομάτως ὁ εὐσεβὴς λαός.

**Ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας** Ἀθηνῶν κ. Τσαούσης μὲ κάλεσε στὸ γραφεῖο του, μοῦ ἐ-

δήλωσε τὴν ἀπόφασί τῆς κυβερνήσεως νὰ γίνουν τὰ καλλιστεῖα, μοῦ συνέστησε νὰ συμμορφωθῶ μ' αὐτήν, καὶ τέλος **μὲ κατέστησε ὑπεύθυνο** γιὰ ὅ,τι τυχὸν θὰ συνέβαινε.

–Ὁ εὐσεβὴς λαός, τοῦ εἶπα, φύλακας τοῦ Συντάγματος, δὲν συμφωνεῖ ἢ ἀπόφασί αὐτὴ ἀντίκειται στὸ Εὐαγγέλιο καὶ στὸ Σύνταγμα: «**πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις**» (Πράξ. 5,29). **Ὁ λαός θὰ βρῆ τρόπο ν' ἀντιδράσῃ**.

–**Θὰ συντρίψω κάθε ἀντίδρασι** κατὰ τῶν καλλιστείων, ἀπειλήσε ὠργισμένος.

–Μόνον **ἀστυνόμος τῆς Πομπηίας** θὰ μιλοῦσε ἔτσι, ὄχι τῆς πατρίδος μας ποὺ φέρει στὴν κορυφὴ τῆς τὸν τίμιον σταυρό, τοῦ ἀπαντῶ καὶ φεύγω περίλυπος καὶ καταγανακτισμένος.

Τὰ συμφέροντα μιᾶς μικρῆς ὁμάδος κερδοσκοπῶν νικούσαν τὴ θέλησι τοῦ πιστοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος ἔπαιρνε τὴν **ἀπόφασί ν' ἀντιδράσῃ**.

Στις 27 Ἰουνίου τυπώθηκε καὶ διαδόθηκε φυλλάδιο μὲ τίτλο «Μέγας Ἀθανάσιος» καὶ ἄρθρο «**Κατὰ τῆς ἀγρυπνίας ἀγρυπνία**». Σ' αὐτὸ οἱ πιστοὶ τῆς πρωτευούσης ἐκαλοῦντο, τὴν ἴδια νύχτα, ποὺ ὁ Μαμάκης θὰ ἔκανε τὰ καλλιστεῖα, νὰ συγκεντρωθοῦν καὶ ν' ἀγρυπνήσουν στὸ ναὸ τοῦ Ἁγ. Δημητρίου Ψυρρῆ. Κατὰ τῆς ἀγρυπνίας τοῦ σατανᾶ ἀγρυπνία τῶν ὀρθοδόξων κατὰ τὴ συνήθεια τῶν ἁγίων πατέρων.

Συνάχθηκε ὄντως πολὺς λαός στὸ ναὸ καὶ προσευχόταν, ἐνῶ συγχρόνως ἄλλες ἑκατοντάδες λαοῦ εἶχαν κατεβῆ στὸ Καλαμάκι ἕτοιμοι νὰ διαμαρτυρηθοῦν, 1.000 περίπου ψυχὲς συνολικά. Μετὰ **τὰ μεσάνυχτα μίλησα** στὸ ναὸ.

Ἐξέθεσα τὴ θλιβερὴ κατάστασι, τοὺς κινδύνους, τὴν ἐνοχὴ τῶν ἀρμοδίων, καὶ **προέτρεψα** τὸ λαὸ νὰ ἐξέλθῃ σὲ πόλεμο κατὰ τῆς νεοειδωλολατρίας μὲ ἀγρυπνίες, προσευχὲς, λιτανεῖες, διαδηλώσεις, καὶ τέλος μὲ «**στάμνες, λαμπάδες καὶ σάλπιγγες Γεδεῶν**» (βλ. Κριτ. 7,16-23). Στὸ ναὸ «**Κύριε, ἐλέησον**» καὶ στὸ Καλαμάκι μὲ

φωνή «Αἴσχος». Διαμαρτυρία έντονη· κι ἂν μᾶς χτυπήσουν, ἔμεῖς δὲν θὰ χτυπήσουμε κανένα.

\*\*\*

Σχολιάζουμε ἐδῶ τώρα μερικά ἐπεισόδια.

● Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Κυρίου –δοξασμένο τὸ ὄνομά του ποῦ δίνει θάρρος στὸ λαό του– σὲ λίγη ὥρα βρεθήκαμε ὅλοι στὸ νυχτερινὸ κέντρο. Κοντά μου ἦταν ἀδελφοὶ ἀρχιμ. Χρυσόστομος Μουστάκας, Ἀρσένιος Κομπούγιας, Χριστοφόρος Γιαννόπουλος, Δημήτριος Παπαντώνης. Οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς ἀστυνομίας ἔμειναν **ἐκπληκτοὶ στὴν ἐμφάνισι τοῦ ράσου**.

–Τί θέλετε; μᾶς ρωτοῦν οἱ ἐπὶ κεφαλῆς.

–Νὰ ...εὐλογήσουμε τὰ καλλιστεῖα! Τί φοβάστε; δὲν χρησιμοποιοῦμε βία, **σταυρὸ κρατᾶμε**. Θὰ κηρύξουμε καὶ θὰ ὑψώσουμε τὸ τίμιο ξύλο· ὅσοι εἶνε τοῦ Θεοῦ θὰ τὸ ἀσπασθοῦν, οἱ ἄλλοι ἄς τραποῦν σὲ φυγή. Ἀφήστε μας νὰ μποῦμε.

–Μὲ κανένα τρόπο! Ἀποκλείεται.

–Δὲν μᾶς ἀφήνετε; Τότε σᾶς ἐρωτοῦμε· τί φρουρεῖτε ἀπόψε ἐδῶ, τὴν Ἑλλάδα ἢ ἐπιχειρήσεις τοῦ Χόλλυγουντ; Για τί πληρώνετε, **ποιὰ ἢ ἀποστολή σας**; Εἶστε ἀστυνομία τῆς Ἑλλάδος, ἢ ἀστυνομία τῆς Πομπηίας; Ἄν ἔχετε σύγκρουσι καθηκόντων, παραιτηθῆτε.

● **Φρουροῦμε τὴν τάξι!** μᾶς ἔλεγαν.

**Ποιὰ τάξι;** Ὁρμησαν πάνω μας, μᾶς ἀπομάκρυναν μὲ βία, μᾶς ἔρριξαν σ' ἓνα αὐτοκίνητο καὶ μᾶς μετέφεραν στὸ ἀστυνομικὸ τμήμα, ὅπου μαζί μὲ ἄλλους συλληφθέντες καὶ τὸν διάκονο Διονύσιο Πετράκη διανυκτερεύσαμε. Δὲν μᾶς ἐπέτρεψαν οὔτε νὰ τηλεφωνήσουμε κάπου, οὔτε νὰ ψάλουμε κάτι, πιὸ αὐστηροὶ κι ἀπ' τοὺς Ῥωμαίους (βλ. Πράξ. 16,25). Ἀξιωματοῦχος ἔκανε καὶ τούτη τὴν ἀβρότητα· μ' ἔπιασε ἀπ' τὰ γένηια καὶ ἔβριζε. «Ἄν μὲ γνώριζες», λέω, «ποιός εἶμαι, θὰ σοῦ ἔλεγα, Καλὰ κάνεις, χτυπᾶς ἓναν ἀμαρτωλὸ ἱερομόναχο· ἐπειδὴ ὁ μὴ δὲν μὲ ξέρεις, στὸ πρόσωπό μου χτυπᾶς τὸ ράσο, ποῦ θυσιάστηκε γιὰ νὰ φορᾶς ἐσὺ τώρα πηλὴκιο μὲ σταυρὸ· μέγα τὸ κρίμα σου».

Οἱ διαμαρτυρίες συνεχίζονταν. Ἔγιναν καὶ νέες συλλήψεις, ἄνοιξαν κεφάλια, ἔπεσαν **γροθιὲς σὲ ἀναπήρους** ποῦ φώναζαν· Δὲν ἀγωνιστήκαμε γιὰ νὰ γίνῃ ἡ Ἑλλάδα Χόλλυγουντ!

● Ἐκατοντάδες ἀστυφύλακες τάχθηκαν φρουροὶ τῶν ὑποψηφίων Μίς. Ἀλλὰ τί εἶνε, παρακαλῶ, τὰ καλλιστεῖα; κρατικὴ ὑπηρεσία, ὀργανισμὸς δημοσίου δικαίου; Ὁχι. Εἶνε μία ἰδιωτικὴ κερδοσκοπικὴ ἐπιχείρησι. Ἄς βρῆ λοιπὸν δικούς της φύλακες καὶ ἄς τοὺς πληρώσῃ. Εἶνε **ἐξευτελισμὸς τῆς Ἑλληνικῆς ἀστυνομίας** νὰ παίξῃ ρόλο νυχτοφύλακα σὲ αἰσχροὸ καφωδεῖο – κ. Τσαούση, συμφωνεῖτε;

● Ἀλγεινὴ ἐντύπωσι προκάλεσε ἡ συμμετοχὴ στὴν τελετὴ αὐτὴ καὶ ἐπισήμων, μελῶν τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου καὶ τῆς αὐλῆς τῶν ἀνακτόρων. Τί γύρευαν ἐκεῖ; Δὲν διάβασαν, ὅτι ἡ Ἱ. Σύνοδος μὲ ἐγκύκλιό της καταδικάζει τὰ καλλιστεῖα ὡς εἶδος σωματεμπορίας; Πῶς περιφρόνησαν τὴν Ἐκκλησία; Τί εἶνε; μασόνοι, ἰουδαῖοι, μωαμεθανοί; Ἡ συμμετοχὴ τους εἶνε κοινωνικὸ σκάνδαλο. Δὲν μένει ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ ἀφορισθοῦν ἀπὸ τὴν ἐπίσημο Ἐκκλησία. Τολμήστε, μακαριώτατε.

● Κάτι ἄλλο. Αὐτές, ποῦ ἐξελέγησαν μέσα σὲ τόσο θόρυβο καὶ ἀποδοκιμασία, ὠνομάστηκαν **μῖς Ἑλλάς** καὶ **στὰρ Ἑλλάς**. Ἀλλὰ ποιός τοὺς ἔδωσε τὸ δικαίωμα νὰ ἐκπροσωποῦν στὸ ἐσωτερικὸ καὶ στὸ ἐξωτερικὸ τὰ ἑλληνικὰ χρώματα, τὴν Ἑλλάδα; Δὲν τὶς ἐξέλεξε ἡ ἀγνή χριστιανικὴ Ἑλλάδα τῶν δακρύων καὶ τοῦ αἵματος, ἀλλὰ τὸ συνεργεῖο Μαμάκη. Λοιπὸν ἄλλοι τίτλοι θὰ τοὺς ἄρμοζαν (π.χ. μῖς Μαμάκη, μῖς Ἀρζεντίνα), ὅχι τὸ ὄνομα τῆς Ἑλλάδος. Αὐτὸ εἶνε ψέμα, ἀπάτη, πλαστογραφία· πρέπει νὰ ἐπεμβῆ ὁ κ. εἰσαγγελεὺς.

\*\*\*

Τὰ καλλιστεῖα **πρέπει νὰ καταργηθοῦν**· εἶνε ἐπιταγὴ ζώντων καὶ νεκρῶν, φωνὴ ποῦ ἀκούγεται ἀπὸ τὸν Ψηλορείτη μέχρι τὴ Ῥοδόπη κι ἀπὸ τὴν Κέρκυρα μέχρι τὸν Ταύγετο. Μέσα σὲ κλίμα λαϊκῆς δυστυχίας **ἀποτελοῦν μεγάλη πρόκλησι**. Μιὰ παρέλασι μὲ λιμουζίνες κυρίων μὲ σμόκιν καὶ γυναικῶν μὲ ἐξωτικὲς ἐνδυμασίες Βαβυλῶνος, αὐτὴ ἢ χλιδὴ εἶνε πετρέλαιο στὴ φωτιά. Βράζει τὸ ἠφαιστειο καὶ ὑπάρχει φόβος νὰ γίνῃ ἔκρηξι χειρότερη ἀπὸ τοῦ Βεζουβίου.

Σῶσε, Κύριε, τὴν πατρίδα μας ἀπὸ τὴν **ἀφροσύνη καὶ τὴν ἀκολασία τῶν πλουσίων**.

Ἄς προσέξουμε ὅλοι καὶ πρὸ παντὸς οἱ ἄρχοντες τῆς πολιτείας. Δὲν χάθηκαν ἀκόμη οἱ ἐλπίδες διορθώσεως τοῦ κακοῦ. Ἄς ἀκούσουν τὸ αἶτημα τοῦ λαοῦ. Ὁ κ. Μαμάκης **ἄς μετανοήσῃ γιὰ τὸ σκάνδαλο** ποῦ προκάλεσε. Τὸ εὐχόμεσθε ὀλοψύχως. Διαφορετικά...

Ὁ ἀγώνας τώρα ἔληξε. Ἡ **διαμαρτυρία** τῆς νύχτας 27 πρὸς 28 Ἰουνίου 1953 κατὰ τῶν καλλιστείων χαρακτηρίσθηκε ὡς **μοναδικὴ** στὸν κόσμο. Καὶ ἂν **ἐπὶ κεφαλῆς** σ' αὐτὴν ἐμφανίζοταν ἓνας ἔστω **ἐπίσκοπος**, ἢ ἀπήχησις θὰ ἦταν μεγαλύτερη. Ἀντὶ ὅμως νὰ ἠγηθῆ ἡ Ἱεραρχία, ὅπως καὶ ἔπρεπε, δυστυχῶς στὴν **Ἀμερικὴ ὁ ἐκεῖ ἀρχιεπίσκοπος** ὑποδέχθηκε τὴν ἐκλεγείσαν Στὰρ - Ἑλλάς. Φύλαξε, Κύριε, τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τέτοιους ἐπισκόπους.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**



# ΚΥΡΙΑΚΗ

## ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2317	Ἀποτομὴ κεφαλῆς Ἰωάννου Προδρόμου Σάββατο 29 Αὐγούστου 2020 ἑσπέρας	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

## Οἱ σύγχρονοι χοροί, χοροὶ τῆς Σαλώμης

«Ὅπου χορός, ἐκεῖ ὁ διάβολος» (ἰ. Χρυσόστομος)

(Τραχὺς ὁ δρόμος τοῦ κήρυκος τῆς Ὁρθοδόξου ἀληθείας. Δὲν ἔχει νὰ παλέψῃ μόνο μὲ τὸν μακρὰν τῆς Ἐκκλησίας κόσμον· ἔχει ν' ἀντιμετώπισῃ καὶ τὸ ἀλλοιωμένο φρόνημα ἀνθρώπων τῆς θρησκείας καὶ τῆς ἐκκλησίας, χριστιανούς κατ' ὄνομα καὶ ποιμένες ποῦ νερῶνουν τὸ ἄκρατο νάμα. Ἀκούγοντας ἐδῶ τὸν π. Αὐγουστίνου τοῦ 1951, θαυμάζει κανεὶς τὴν ἀκρίβεια καὶ πιστότητά του στὸν θεῖο νόμο)

Γυρίζουμε πίσω, στὸ 31 ἢ 32 μ.Χ.. Ὁ Ἡρώδης, ὁ γυιὸς τοῦ ἄλλου Ἡρώδη, ἐκείνου ποῦ ἔσφαξε τὰ νήπια τῆς Βηθλεέμ, ἐορτάζει τὰ γενέθλιά του μὲ πλούσιο βραδινὸ συμπόσιο, ποῦ παραθέτει στοὺς ἀξιωματοῦχους τῆς Γαλιλαίας. Φωταψίες στὰ ἀνάκτορα. Ὁ ἡγεμόνας «δεῖπνον ἐποίει τοῖς μεγιστᾶσιν αὐτοῦ καὶ τοῖς χιλιάρχοις καὶ τοῖς πρώτοις τῆς Γαλιλαίας» (Μάρκ. 6,21). Ὁ λαὸς πεινάει, ἀλλὰ οἱ μεγιστᾶνες διασκεδάζουν.

Ὅργανα παίζουν, τραγούδια ἀκούγονται, γυναῖκες χορεύουν. Ἡ νύχτα προχωρεῖ, κ' ἐκεῖ κατὰ τὰ μεσάνυχτα ἡ ἁμαρτία φτάνει στὸ ἀποκορύφωμα. Ἡ διαβόγητῃ Ἡρωδιάδα, ἐξ αἰτίας τῆς ὁποίας ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος ἔχει ρίχτῃ στὶς φυλακὲς τῆς Μαχαιροῦντος, παρακινεῖ τὴν κόρη τῆς Σαλώμῃ νὰ λάβῃ μέρος στὸ χορὸ. Καὶ ἡ Σαλώμῃ ἐκτελεῖ τὸ θέλημα τῆς «μαμᾶς»· χορεύει μὲ σατανικὴ τέχνη, ἀνοίγει ὅλα τὰ φτερά τοῦ αἰσθησιασμοῦ, προκαλεῖ τὸ θαυμασμὸ ὄλων καὶ ἰδιαίτερώς τοῦ σαρκολάτρου Ἡρώδου.

Τώρα λοιπὸν ὁ διάβολος πρέπει νὰ τῆς δώσῃ τὸ πρῶτο βραβεῖο. Ποιὸ βραβεῖο; Ζαλισμένος καὶ σὲ ἔξαψι ὁ Ἡρώδης, ἐκεῖ μπροστὰ σὲ ὄλους, ὑπόσχεται μὲ ὄρκο νὰ τῆς δώσῃ ὅ,τι τοῦ ζητήσῃ, μέχρι καὶ «τὸ ἡμισυ τῆς βασιλείας» του (ἔ.ἀ. 6,23). Κι αὐτὴ δὲν ἀπαντᾷ ἀμέσως. Πηγαίνει πρῶτα καὶ συμβουλευέται τὴ μάνα της. Πόσα θὰ μπορούσαν νὰ ζητήσουν οἱ δύο γυναῖκες! Ἀφήνουν ὅμως ὅλα τὰ ἄλλα καὶ ζητοῦν νὰ τοὺς δώσῃ ἀμέσως – τί; Μέσα σ' ἓνα πιάτο τὸ κεφάλι τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ!

Ἐφριξαν οἱ ἄγγελοι. Ὑπάρχει κάτι πιὸ φοβερὸ ἀπὸ τὴν κακὴ γυναῖκα; εἶνε ἰκανὴ καὶ γιὰ τὸ στυγερώτερο ἔγκλημα, ἀρκεῖ νὰ ἱκανοποιηθῇ τὸ πάθος τῆς ἐκδικήσεως.

Ὁ Ἡρώδης ἀνανδρᾷ ὑποχωρεῖ καὶ ἡ ἐπιθυ-

μία τῶν γυναικῶν ἐκτελεῖται· τὶς πρωινὲς ὥρες, πρὶν ἀνατελεῖν ὁ ἥλιος, ὁ Ἰωάννης ἀποκεφαλίζεται. «Καὶ εὐθέως ἀποστείλας ὁ βασιλεὺς σπεκουλάτωρα ἐπέταξεν ἐνεχθῆναι τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ. Ὁ δὲ ἀπελθὼν ἀπεκεφάλισεν αὐτὸν ἐν τῇ φυλακῇ, καὶ ἤνεγκε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐπὶ πίνακι καὶ ἔδωκεν αὐτὴν τῷ κορασίῳ, καὶ τὸ κοράσιον ἔδωκεν αὐτὴν τῇ μητρὶ αὐτῆς» (ἔ.ἀ. 6,27-28).

Αὐτὸ ἦταν τὸ τέλος τῆς χοροεσπερίδος ἐκείνης. «Ὁ συμπόσιον διαβολικόν, ὃ θέατρον σατανικόν, ὃ παράνομος ὄρχησις καὶ μισθὸς ὄρχησεως παρανομώτερος!». Ὁ χορὸς παράνομος κι ἀκόμη πιὸ παράνομο ἔπαθλο χοροῦ! φωνάζει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος (Ἐ. Π. Migne 58,489).

Πόσο θὰ ἤθελα ἡ περικοπὴ τοῦ Εὐαγγελίου ποῦ περιγράφει τὴν τραγωδίᾳ αὐτῇ (Μάρκ. 6,14-30) νὰ τυπωνόταν μὲ μεγάλα στοιχεῖα καὶ νὰ κρεμαζόταν σὲ ἐμφανὲς σημεῖο ἐκεῖ ποῦ γίνονται καὶ σήμερα τέτοιοι χοροί, χοροὶ Σαλώμης!

\*\*\*

Τὸ ἀνθρώπινο κτῆνος, ποῦ ὠργίασε τότε στὰ ἀνάκτορα τοῦ Ἡρώδη, δὲν πέθανε, ἀγαπητοί μου· ζῆ. Ὁ Ἡρώδης καὶ ἡ Ἡρωδιάδα καὶ ἡ Σαλώμῃ ὑπάρχουν καὶ σήμερα μὲ ἄλλα ὀνόματα καὶ ἄλλες ἐμφανίσεις. Κάποιοι καὶ σήμερα γιορτάζουν γενέθλια, κάνουν πλούσια τραπέζια, παραθέτουν πολυτελῆ δεῖπνα (π.χ. δεῖπνα ροταριανά), ἄλλοι διοργανώνουν κοσμικὲς συγκεντρώσεις καὶ χοροεσπερίδες, διασκεδάζουν ἕως τὶς πρωινὲς ὥρες καὶ χορεύουν χοροὺς ἑξαλλους, χοροὺς μὲ ξενικὰ ὀνόματα, χειρότερους ἀπὸ τῆς Σαλώμης. Ποῦ κατάντησε ὁ Ἕλληνας καὶ ἡ Ἑλληνίδα! Μόνο πίθηκοι τῶν δασῶν, μαίμοιδες, ἀρκοῦδες καὶ καγκουρῶ θὰ μπορούσαν νὰ κάνουν τὶς ἀηδιστικὲς κινήσεις τῶν σημερινῶν χορῶν τῆς ἐκφυλισμένης ἡπείρου μας.

Οί σημερινοί χοροί δὲν ἔχουν τίποτε ἀπὸ τὴ σεμνότητα τῶν ἑλληνικῶν χορῶν. Ἄντρες καὶ γυναῖκες χορεύουν ἀγκαλιασμένοι σὲ πλήρη ἐπαφή, σῶμα μὲ σῶμα, χωρὶς καμμία τύψι. Καὶ μὴ τολμήσης νὰ τοὺς πῆς κάτι. —**Χορεύουμε ἀλλὰ δὲν ἀμαρτάνουμε**, σοῦ λένε.

Νέοι μου, **ἀπατᾶσθε**. Ζῆτε μέσα σὲ μιὰ μολυσμένη ἀτμόσφαιρα καὶ γι' αὐτὸ δὲν αἰσθάνεσθε τὴν ἠθικὴ δυσσομία τῶν κέντρων διασκέδασης. Πῶς λέτε ὅτι δὲν ἀμαρτάνετε; Οὔτε ἄγγελοι εἶστε, οὔτε ἀπὸ μάρμαρο. Μπορεῖ ποτὲ τὸ μπαρούτι νὰ πλησιάζῃ τὴ φωτιά καὶ νὰ μὴ ἀναφλέγεται; Τί σκέπτεστε, σᾶς ἐρωτῶ, τὴν ὥρα ποὺ χορεύετε; τὸν οὐρανὸ καὶ τοὺς ἀγγέλους; Ὁχι βέβαια. Ἄλλὰ τί; Ἐκεῖνα ποὺ δὲν λέγονται καὶ ντρέπεστε νὰ τὰ πῆτε.

Σωστὰ εἶπε ἓνας κοινωνιολόγος ὅτι, ἂν γιὰ κάθε ἀμαρτία ποὺ γίνεται στοὺς χορούς ἔπεφτε κ' ἓνα ἄστρο, δὲν ξέρω πόσα ἄστρα θὰ ἔμεναν στὸν οὐρανό. Καὶ δὲν εἶνε αὐτὸ ὑπερβολή. Ὁ Κύριος εἶπε· «*Πᾶς ὁ βλέπων γυναῖκα πρὸς τὸ ἐπιθυμῆσαι αὐτὴν ἤδη ἐμοίχευσε αὐτὴν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ*» (Ματθ. 5,28). Ἐρωτῶ τοὺς ἄντρες· Ἐσὺ ποὺ βλέπεις τὴ γυναῖκα σου νὰ χορεύῃ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου, ἂν τὴ δῆς στὴν ἴδια στάσι σὲ ἄλλο τόπο καὶ χρόνος τί θὰ αἰσθανθῆς; θὰ τὸ ἀνεχθῆς; Ὁχι βέβαια. Θὰ τὸ θεωρήσης τόσο βαρὺ, ὥστε ἢ θὰ ἐγκληματῆσης ἢ θὰ ζητήσης διαζύγιο. Πῶς λοιπὸν ἢ ἴδια πράξι ὅταν γίνεται στὴν αἴθουσα τοῦ χοροῦ ἀμνηστεύεται καὶ θεωρεῖται ἓνα ἀθῶο παιχνίδι; Ἄλλὰ μὴ περιμένει κανεὶς λογικὴ ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ κατήργησαν τὸ Εὐαγγέλιο καὶ στὴ θέσι του ἀνύψωσαν ἄλλους κώδικες ἠθικῆς καὶ ἐθιμοτυπίας.

Στὶς αἴθουσες τῶν χορῶν ὀργιάζει σήμερα τὶς νύχτες ὁ σατανᾶς. Καὶ τὶς πρωινὲς ὥρες ἄντρες καὶ γυναῖκες **βγαίνουν ἀπὸ κεῖ ἠθικὰ ναυάγια**. Ὁ μέγας Βασίλειος λέει γιὰ τὴν ἐποχὴ του· Ποιὲς νὰ κλάψω, τὶς παρθένες κόρες ἢ τὶς παντρεμένες γυναῖκες; οἱ μὲν κόρες γύρισαν ἀπὸ τὸ χορὸ χωρὶς νὰ ἔχουν πλέον τὴν παρθενία τους, οἱ δὲ παντρεμένες γύρισαν χωρὶς νὰ φέρουν πιά στοὺς ἄντρες τους τὴ σωφροσύνη. Τί νὰ ποῦμε ἐμεῖς γιὰ τοὺς χορούς τῆς δικῆς μας ἐποχῆς; Ἐκεῖ ρίχνονται οἱ πρῶτοι σπόροι αἰσχυρῶν ἐρώτων, συζυγικῶν διενέξεων, διαζυγίων, διαφόρων οἰκογενειακῶν δραμάτων ποὺ συγκλονίζουν τὴν κοινωνία μας. Ἐκεῖ μαραίνονται νεαροὶ βλαστοί, τσακίζονται κορυφὲς καθαρότητος, μέλη Χριστοῦ διασπαράζονται, προσφέρεται στὸν ἔωσφόρο ἐπὶ πίνακι ἢ αἰδῶς καὶ ἢ παρθενικὴ τιμὴ.

\*\*\*

Μὲ τοὺς σημερινούς χορούς δὲν θὰ μείνῃ Ἑλληνίδα κόρη ἀμόλυντη. Καὶ δυστυχῶς **καμμία ἀντίδρασι** δὲν παρατηρεῖται. Ἄσε τὴν πολιτεία, ἀλλὰ ἡ ἐκκλησία; Ἡ Ἱεραρχία, ὁ φρουρὸς τῆς ἠθικῆς τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῶν ἱερῶν κανόνων ποὺ ἀπαγορεύουν αὐστηρὰ τοὺς χορούς, τί κάνει; διαφώτισε τὸ λαό; Ἡ Πενθέκτη Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἀπαγορεύει «*τὰς τῶν γυναιῶν δημοσίας ὀρχήσεις, ὡς ἀσέμνους*» (καν. 88), καὶ ἡ Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος κελεύει νὰ μὴ μετέχουν σὲ συμπόσια ἄνδρες καὶ γυναῖκες «*μετὰ τινῶν σατανικῶν ἄσμάτων, κιθαρῶν τε καὶ πορνικῶν λυγισμάτων*» (καν. κβ). Μὲ ἄλλα ζητήματα κατατρίβεται, ἐνῶ τεράστια ἠθικὰ προβλήματα περιμένουν τὴ λύσι τους. Σαπίζει ἡ κοινωνία μας, κ' ἐμεῖς ἀντὶ νὰ ἐλέγχουμε κολακεύουμε καὶ ἐπικροτοῦμε τὴν ἀθλιότητα, ὅπως δείχνουν συγκεκριμένα παραδείγματα ἱεραρχῶν· ὁ ἓνας θέτει ὑπὸ τὴν προστασία του μία θεατρικὴ παράστασι προσκόπων μὲ χορούς, καὶ ὁ ἄλλος προεδρεύει στὸ διοικητικὸ συμβούλιο κάποιου φιλανθρωπικοῦ ἰδρύματος τὸ ὁποῖο πρὸς ἐνίσχυσι τῶν πόρων του διοργανώνει χορὸ ἐπ' εὐκαιρία τῶν ἀπόκρεω. Τὸ ἄλλας ἐμωράνθη (βλ. Ματθ. 5,13. Λουκ. 14,34), τὸ φῶς ἐσβέσθη. Ἁγίε Ἰωάννη Χρυσόστομε, φώναξε «**Ὅπου χορὸς ἐκεῖ ὁ διάβολος!**».

\*\*\*

Ἄδελφοὶ Ἑλληνες· **σκοτεινὲς δυνάμεις ἐργάζονται** γιὰ τὸν ἐκφυλισμὸ τῆς ἀνθρωπότητος. Στὸ γνωστὸ πολὺκροτο βιβλίον «Πρωτόκολλα τῶν σοφῶν τῆς Σιών» ἀποκαλύπτεται ἡ συνωμοσία. Μὲ τὰ ἰσχυρὰ ποτά —λένε μέσα στὸ βιβλίον αὐτὸ οἱ ἄνθρωποι τοῦ σκότους—, μὲ τὰ πορνικὰ ἄσματα, μὲ τὴν αἰσχυρὴ φιλολογία, μὲ τὰ χοροδιδασκαλεῖα, θ' ἀποκτηνώσουμε τοὺς χριστιανικοὺς λαούς, θὰ ἐκμηδενίσουμε τὴ χριστιανικὴ ἠθικὴ, θ' ἀποβλακώσουμε διὰ «προώρου ἀκολασίας» τὴ νεολαία, καὶ ὁ χριστιανικὸς πολιτισμὸς θὰ πέσῃ σὲ ἐρείπια. Αὐτὰ σχεδιάζει ὁ διάβολος.

Ἄλλὰ στὸ ἔθνος μας ὑπάρχουν καὶ δυνάμεις θεϊκῆς, καὶ ἔργο τῆς Ἱεραρχίας εἶνε ἡ ἀφύπνισί τους. Μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὴν Ἱεραρχία μας ἡ χριστιανικὴ Ἑλλάδα ὡς τάγμα Γεδεῶν θὰ δώσῃ τὴ μάχη τοῦ σταυροῦ γιὰ νὰ ματαιωθοῦν ἀμαρτωλὲς χοροεσπερίδες. **Ὁ Χριστὸς θὰ νικήσῃ τὸν διάβολο**. Ἄς μοῦ ἐπιτραπῇ ν' ἀναφέρω τρεῖς περιπτώσεις ὅπου μὲ τὴ δύναμι τοῦ θείου λόγου ἀνεστάλησαν ἀμαρτωλοὶ χοροί· στὸ Μεσολόγγι τὸ 1937-1938, στὰ Γρεβενὰ τὸ 1946, καὶ στὴν Κύμη τὸ 1951. Νὰ τί μπορεῖ νὰ κἀνῃ ἡ Ἱεραρχία.

**(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**